

Στο πλευρό της Βυθούλκα οι Κολιάδης, Κυριάκου και Γεραντώνης

Πρωτοκλασάτα στελέχη αποχωρούν από το Κόμμα των Ηλικιωμένων και ενώνουν τις δυνάμεις τους με την Άνγκελα Βυθούλκα και το κόμμα της. Τι είπαν στο δεύτερο μέρος της εκπομπής του 2MM «Ραδιοεφημερίδα» η Άντζελα Βυθούλκα και ο Κυριάκος Κολιάδης.

Κ.Κ. Όπως σας έχω πει πριν τρεις εβδομάδες, εγώ ο Κέρυ Κολιάδης, ο Ίκαρος Κυριάκου και ο Πωλ Γεραντώνης, που είμασταν στην Κέντρικη Επιτροπή του Κόμματος Τρίτης Ηλικίας [Seniors United Party] παραιτηθήκαμε γιατί, δεν βλέπαμε μέλλον πια να συνεχίσουμε με αυτό το Κόμμα.

Εγώ προσωπικά, σε λίγες εβδομάδες θα κλείσω τα 79 μου χρόνια και θα μπω στα 80. Ελπίζω, πριν να πάω στον ουρανό να δω κάποιον που θα εκλεγεί στη Γερουσία στην Καμπέρα, επίσης και στην Πάνω Βουλή εδώ της Νέας Νοτίου Ουαλίας, και ίσως και σε κάποια άλλη Πολιτεία της Αυστραλίας που να αντιπροσωπεύει εμάς, τους ηλικιωμένους και επίσης τις μικρές επιχειρήσεις. Έτσι, αποφασίσαμε να ενωθούμε με την αξιότιμη και καλή κυρία, την Άντζελα Βυθούλκα. Η Άντζελα είναι κοπέλα από μετανάστες Έλληνες γονείς, όπως εγώ και πολλοί από εσάς. Και η Άντζελα μέχρι τώρα έχει αποδείξει ότι είναι πολύ δραστήρια κυρία στην θέση που κρατάει προς το παρών ως δημοτική σύμβουλος της Δημαρχίας του Σίδνεϊ. Για αυτούς τους λόγους εγώ θα εργαστώ περισσότερο από ότι έχω εργαστεί στο Κόμμα Τρίτης Ηλικίας και θα βοηθήσω την Άντζελα να πετύχουμε αυτό που πρέπει να κάνουμε εμείς οι Έλληνες μετανάστες. Το ελληνικό προοδευτικό πνεύμα πρέπει να συνεχίσει και εδώ, στην δεύτερη πατρίδα για εμάς τους μετανάστες και την πρώτη των παιδιών μας και των εγγονών μας. Λοιπόν τώρα, θα δώσουμε το λόγο στην κυρία Βυθούλκα να πει και αυτή δυο λόγια.

Ευχαριστώ πάρα πολύ που με ακούσατε.

Α.Β. Δύσκολες στιγμές... δεν ξέρω τώρα τι να πω! Έχασα κι εγώ τα λόγια μου με αυτά τα λόγια που άκουσα. Σε ευχαριστώ πάρα πολύ.

Αυτές τις μέρες, θα βρεθούνε πολ-

λοί Έλληνες όπως είμαι εγώ, από γονείς μετανάστες και έχουμε πολύ δουλειά μπροστά μας ώστε να φέρουμε μια 'λογική' στην εδώ πολιτική κατάσταση.

Εγώ μεγάλωσα σε μια εποχή που χρειαζότανε απλά να είμαστε δραστήριοι. Να σηκωθούμε το πρωί, να βάλουμε ένα πόδι μπροστά από το άλλο, να πάμε στη δουλειά, να κάνουμε το σωστό, να κάνουμε το σταυρό μας, να πιστέψουμε στις δουλειές, να είμαστε καλοί άνθρωποι.

Δυστυχώς αυτό δεν φτάνει πια!

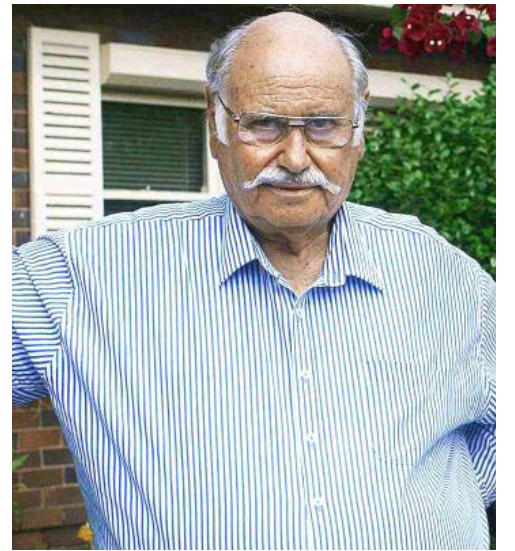
Για να'χουμε μια φωνή, ώστε να μπορούμε να βοηθήσουμε τον κόσμο, κυρίως αυτούς που δεν έχουν φωνή να μιλήσουνε για τον εαυτό τους. Όχι μόνο οι μικρές επιχειρήσεις, ο κόσμος που είναι μέσα στην κοινωνία, που δουλεύει μέσα στις επιχειρήσεις, που είναι οι γονείς, τα παιδιά, τα αδέρφια, όλοι εμείς πρέπει να μαζευτούμε, να σηκωθούμε -νομίζω- αυτές τις ώρες να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλον, αλλά πιο πολύ να έχουμε τη φωνή και το θάρρος και -πως να το πούμε τώρα- πρέπει να ενωθούμε πια! Οι Έλληνες εδώ στην Αυστραλία κάπου χαθήκαμε! Χάθηκε λίγο η γλώσσα μας, η θρησκεία μας, η κοινωνία. Δεν πρέπει να ξεχάσουμε ούτε την ιστορία της Ελλάδας, ούτε τη γλώσσα μας. Οι Έλληνες στην Αυστραλία προόδευαν, άνοιξαν νέους δρόμους αλλά -έχω την εντύπωση- λίγο χαθήκαμε κάπως. Προπαντός χάνουμε τη γλώσσα μας.

Εγώ πρώτη! Θάθελα πιο πολύ να μπορούσα να εκφράζομαι στην ελληνική γλώσσα. Προσπαθώ μέρα με τη μέρα να μαθαίνω ολοένα και περισσότερα. Τα χρόνια που πέρασα στην Ελλάδα με βοηθήσανε λίγο να κάνω improve, να είμαι καλύτερη στη γλώσσα. Και νιώθω μια μεγάλη ευγνωμοσύνη στους ανθρώπους που με βοήθησαν και με υποστήριξαν, και μπήκα στο Council στο City of Sydney. Μέσα από αυτή μου την

εμπειρία γνώρισα από κοντά πόσο περίπλοκη είναι η πολιτική κατάσταση αλλά κυρίως πόσο δυνατός πρέπει να είναι κανείς για να προσφέρει κάτι θετικό στον συνάνθρωπο. Στόχος μου είναι να βοηθήσω ανθρώπους να ορθοποδήσουν. Θέλω να προσφέρω σε αυτούς που αγωνίζονται καθημερινά τη δυνατότητα να ακουστούν και να νικήσουν. Θέλω να τους δώσω κάποια φωνή. Αλλά δεν είναι πάντα εύκολο. Δύσκολες περιπτώσεις...

Α.Α. Εγώ θα μείνω σε αυτό που είπατε... δύσκολες περιπτώσεις. Ξέρουμε, είσατε δημοτική σύμβουλος στη δημαρχία του Σίδνεϊ. Δώσατε μια φοβερή μάχη. Ξέρουμε για τη μάχη που δώσατε, που η μεγαλύτερη αντίπαλος ήταν η αδελφή του Τονι Άμποτ, αλλά σίγουρα δώσατε όχι μόνο όλη σας τη δύναμη, όλη σας τη θέληση... Υπάρχουν όμως κι άλλες προϋποθέσεις να πετύχει ο σκοπός. Θέλω να πω, η στήριξη από την ομογένεια είναι το ένα, αλλά είναι και οικονομικοί παράγοντες που μπορεί να παίξουν κάποιον ρόλο αλλά και βέβαια οι πολιτικές διασυνδέσεις που -όπως ξέρουμε στην περίπτωση της αδελφής του Τόνι Άμποτ- υπερτερούσε σε αυτό το σημείο. Εσείς έχετε την πείρα, τα ξέρετε από μέσα καλύτερα. Έχετε καλύτερη εικόνα από αυτή που έχουμε εμείς απέξω...

Α.Β. Το 2012 που πρωτομπήκα στα πολιτικά ήτανε όλα όμορφα. Νόμιζα πως μόνο με μεγάλη καρδιά και θάρρος θα γινότανε κάτι φανταστικό. Δυστυχώς έχασα τέσσερα χρόνια να δω πως θα ανοίξω άλλους δρόμους για να πετύχουμε κάτι ουσιαστικό. Και πάλι πέρασαν πολλά χρόνια, τώρα επτά, για να καταλάβω ότι και αυτό που έκανα το 2012, ήτανε κάτι που πρέπει να είμαι περήφανη. Γιατί δεν το είχε ξαναπετύχει κανένας. Είμαι η πρώτη ελληνίδα που μπήκε στο Town Hall. Και η πρώτη τελείως ανεξάρτητη.

Independent. Και μόνη μου. Με τη βοήθεια της οικογένειάς μου πρόλαβα και κάναμε κάτι. Πολλοί είπαν, ωραία κοπέλα, καλή κοπέλα, δε νομίζω να πετύχει. Λάθος κάνανε. Πέρασαν τέσσερα χρόνια, νόμιζα θα μπορούσα να δείξω στον κόσμο μέσα σε αυτά τα τέσσερα χρόνια, τι μπορούσα να κάνω. Μόνη μου. Κι έλεγα, το 2016 που ήτανε ξανά οι εκλογές, πως με το δρόμο που είχα ανοίξει -θα είχανε καταλάβει πια πως άμα μπορούσανε περισσότεροι να μαζευτούνε πίσω μου, θα μπορούσα να κάνω κάτι περισσότερο. Δυστυχώς, πέσαμε πάλι λίγο έξω. Ενώ βγήκαμε ξανά το 2016, δεν πετύχαμε όσο νομίζαμε ότι θα μπορούσαμε. Με λίγη πιο πολύ βοήθεια. Δεν έκατσα όμως να κλάψω τη μοίρα μου το 2016. Ήξερα ότι είχαμε περισσότερα περιθώρια ακόμα, οι μικρές επιχειρήσεις, γιατί συνέβη αυτό με το light rail στο κέντρο του Σίδνεϊ, που έφερε μια μεγάλη καταστροφή. Και μέσα σε αυτή τη μεγάλη καταστροφή, έπεσε και η δικιά μου επιχείρηση έξω. Αλλά και πάλι δεν έκατσα να κλάψω τη μοίρα μου. Σηκωθήκαμε να βοηθήσουμε με το Small Business Community, τις μικρές επιχειρήσεις και κάναμε κάτι που δεν είχε ξαναγίνει. Όλη την ώρα προσπαθώ σκληρά και καταφέρνω κάτι μεγάλο. Και περιμένω πιο πολύ κόσμο να το αναγνωρίσει, να το εκτιμήσει... Όχι για μένα! Για τον κόσμο που δεν έχει φωνή και